

— Ахъ, стигнахъ най-подире! на хубаво не грачишь! Какво
 — Добре дошелъ! И да не ли зло ще ни сполети? Све-
 губимъ време! Да почнемъ да та Богородичке, пази ни!
 ядеме!

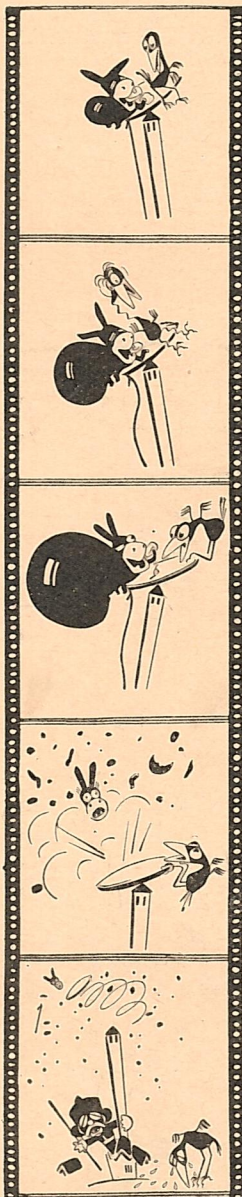
— Да, да-а-а! —
 реве усмихнатъ го-
 стътъ драгъ. И почва
 да яде. Лапа, лапа, ла-
 па. Поема дъхъ. И
 лапа пакъ. Коремътъ
 му расте, расте, ра-
 сте. А Гарчо гледа
 изумень. Уста раз-
 тваря. Очи пули! —
 Ще стори пакостъ то-
 ва муле! И виква:

— Бай Мулашко,
 бай Мулашко, излѣзъ,
 че на другаря ми е
 тежко!

Излиза бай Мулеш-
 ко. Гледа: балонъ кос-
 матъ. Надъ него две
 уши стърчатъ. И бай
 Мулешко подпира ба-
 лона съ пржтъ.

И мърмори:

— Ахъ, туй мага-
 ре, туй магаре! —
 Кой дяволъ го под-
 стори на връхъ коми-
 на да се качи! А и ти,
 зловестнико проклети,

А Магарини лапа,
 лапа, лапа. Суровото
 тѣсто въ корема му
 кипи, кипи, кипи. На-
 вѣнъ напиря.

Бай Мулешко пухти
 отдолу и подпира. Ахъ
 туй магаре, туй ма-
 гаре! А Гарванчо пре-
 мира, дъхъ запира. И
 въ мигъ коремътъ экс-
 плодирва — гръмъ,
 трѣсъкъ, ревъ! Ужа-
 сенъ викъ! Глава,
 крака, опашка летятъ
 нагоре къмъ небето.
 А Гарчо и Мулешко
 съ дълбока мжка на
 сърдцето нареждатъ:

— Тежко, тежко,
 тежко!

Но вие не тжжете,
 читатели любезни!
 Нашъ Дългоушко отъ
 небето пакъ ще слѣ-
 зне. Че има още
 да си пати и
 да се слави съсъ
 лудории чудно-
 вати.

Р